

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobců: a) J. S.
 b) V. S.
 oba bytem X
 oba zastoupení Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
 sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
 sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha

za účasti: **V. K.**
 bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2022, č. j. MMR-67008/2022-83,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2022, č. j. MMR-67008/2022-83, a rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 31. 3. 2022, č. j. 040832/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců na náhradě nákladů řízení částku 15 729,20 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shrnutí správního řízení

1. Žalobci jsou vlastníci pozemku parc. č. XA v k. ú. X, na němž stojí jejich rodinný dům č. p. XB.
2. V říjnu 2017 zahájil Městský úřad Příbram (dále „stavební úřad“) řízení o odstranění stavby „*stavební úpravy rodinného domu, přístavba a nástavba X č. p. XC*“ (dále „stavba“), která stojí na sousedním pozemku parc. č. XD, jehož vlastníkem byla paní M. K.. Nynějším vlastníkem pozemku je pan V. K., osoba zúčastněná na řízení.
3. M. K. podala dne 1. 11. 2017 žádost o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Proto stavební úřad podle § 129 odst. 2 stavebního zákona řízení o odstranění stavby přerušil a vedl řízení o podané žádosti. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2018 stavební úřad řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastavil pro nedoložení požadovaných podkladů. Odvolání paní K. zamítl Krajský úřad Středočeského kraje (dále „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018. Stavební úřad následně rozhodl o pokračování v řízení o odstranění stavby.
4. Paní K. dne 31. 10. 2018 znovu požádala o dodatečné povolení stavby. Usnesením ze dne 21. 11. 2018 stavební úřad řízení o odstranění stavby znovu přerušil. Toto usnesení bylo potvrzeno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 5. 3. 2019. Stavební úřad následně vedl řízení o druhé žádosti paní K. o dodatečné povolení stavby, které bylo opět zastaveno pro nedoložení požadovaných podkladů. Její odvolání proti zastavení řízení bylo opět krajským úřadem zamítnuto. Dne 23. 1. 2020 stavební úřad účastníky vyrozuměl o pokračování v řízení o odstranění stavby.
5. Paní K. však reagovala další, již třetí žádostí o dodatečné povolení stavby, načež stavební úřad opět řízení o odstranění stavby přerušil, a to usnesením ze dne 25. 2. 2020. Ani třetí žádost nevedla k dodatečnému povolení stavby. Dne 13. 4. 2021 stavební úřad opět účastníky vyrozuměl o pokračování v řízení o odstranění stavby, načež však řízení znovu přerušil dne 29. 4. 2021, neboť zjistil, že stavba je dotčena změnou právního vztahu. Dne 13. 7. 2021 a opět 20. 8. 2021 stavební úřad vyrozuměl účastníky o pokračování v řízení o odstranění stavby, kdy za vlastníka nově označil pana V. K..
6. Dne 1. 10. 2021 podal pan K. celkově již čtvrtou žádost o dodatečné povolení stavby.
7. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021, č. j. MeUPB 90953/2021, stavební úřad nařídil podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona panu K. jakožto novému vlastníkovi stavby odstranění nepovolených stavebních úprav.
8. Rozhodnutím (na jehož vyhotovení je též datum 4. 10. 2021, ale ručně je na něm dopsáno, že bylo vydáno 25. 10. 2021) č. j. MeUPB 102446/2021 stavební úřad svoje vlastní rozhodnutí ze dne 4. 10. 2021, č. j. MeUPB 90953/2021, zrušil, a to proto, že ještě před jeho vydáním byla podána zmíněná žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 1. 10. 2021.

9. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2022, č. j. 028517/2022/KUSK, krajský úřad k odvolání žalobců rozhodnutí č. j. MeUPB 102446/2021 zrušil, neboť autoremeduru podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebylo možné využít v situaci, kdy sám pan K. nepodal proti rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 4. 10. 2021 odvolání.
10. Nicméně krajský úřad současně rozhodnutím ze dne 31. 3. 2022, č. j. 040832/2022/KUSK (dále „prvostupňové rozhodnutí“), sám v rámci zkráceného přezkumného řízení rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby ze dne 4. 10. 2021 zrušil, a to proto, že i podle krajského úřadu nebylo možné nařídit odstranění stavby v situaci, kdy byla podána žádost o její dodatečné povolení. Podle krajského úřadu postupoval stavební úřad v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad byl v této situaci povinen přerušit řízení o odstranění stavby a vést řízení o podané žádosti.
11. Žalobci podali proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2022, č. j. MMR-67008/2022-83 (dále „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
12. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve konstatoval, že rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 4. 10. 2021 nebylo napadeno odvoláním, a nabylo tak právní moci dne 3. 11. 2021. Nesouhlasil s žalobci, že zrušením rozhodnutí ze dne 4. 10. 2021 byli dotčeni ve své dobré víře ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. Žalovaný souhlasil se závěrem krajského úřadu, že podle § 129 odst. 1 až 3 bylo nezbytné, aby se stavební úřad nejprve vypořádal s podanou žádostí o dodatečné povolení stavby a až poté mohl vydat rozhodnutí v řízení o jejím odstranění. I pokud snad šlo o žádost zjevně právně nepřipustnou, jak namítali žalobci, nebylo možné ji pominout a bylo třeba o ní rozhodnout, byť případně zastavením řízení o ní podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Shrnutí žaloby

13. Žalobci se žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), domáhají zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
14. Žalobci mají v první řadě za to, že žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 1. 10. 2021 byla právně nepřipustná, neboť byla podána po lhůtě stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33, vyplývá, že tato lhůta je lhůtou propadnou. Změna stavebníka v tomto nehraje žádnou roli. Důvodem přerušování řízení o odstranění stavby je pouze včasné podání žádosti o její dodatečné povolení.
15. Pokud by se prosadil závěr žalovaného o automatickém přerušování řízení v návaznosti na každou žádost o dodatečné povolení stavby, byl by smysl lhůty stanovené v § 129 stavebního zákona vyprázdněn. Žalobci souhlasí s žalovaným, že o žádosti má být následně rozhodnuto, nicméně z tohoto důvodu nelze řízení o odstranění stavby přerušit.
16. Podle žalobců krajský úřad také nedostatečně posoudil otázku dobré víry stavebníků a vzniklou újmu žalobců. Připomínají, že žádost ze dne 1. 10. 2021 je již čtvrtou žádostí o dodatečné povolení stavby. Jedná se podle nich o čistě účelovou žádost, která nemůže založit dobrou víru stavebníka. K tomu odkazují na rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As

241/2014-36. Dodávají, že nepovolené stavební úpravy na sousedním pozemku probíhají již více než 20 let. Nemovitost žalobců přitom sdílí s domem stavebníků štítovou zeď, a je tak soustavně zatěžována a poškožována imisemi z nepovolené stavební činnosti.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítá, že rozsudek NSS č. j. 2 As 166/2015-33 se týká jiné situace a neřeší povahu třicetidenní lhůty k podání žádosti o dodatečné povolení stavby. Naopak NSS v tomto rozsudku potvrdil, že v řízení o odstranění stavby není možné vydat rozhodnutí dříve, než je rozhodnuto o žádosti o dodatečné povolení.
18. Žalovaný upozorňuje na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42, z něhož podle něj plyne, že řízení o opakované žádosti o dodatečné povolení stavby podané po uplynutí zákonné lhůty je třeba zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. S tím ale koresponduje napadené rozhodnutí, z něhož plyne, že ani žádost zjevně právně nepřípustnou nelze pominout.
19. Pokud jde o ochranu dobré víry žalobců podle § 94 odst. 4 správního řádu, žalovaný podotýká, že zrušeným rozhodnutím stavebního úřadu byly pouze ukládány povinnosti (odstranění stavby). Žádnému účastníkovi tak ze zrušeného rozhodnutí neplynula práva, které by bylo nezbytné šetřit.

Replika žalobců

20. Žalobci v replice argumentují, že pro vypořádání se s žádostí o dodatečné povolení stavby z 1. 10. 2021 nebylo nutné zrušit rozhodnutí o odstranění stavby. Podle nich bylo možné o žádosti rozhodnout podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, aniž bylo nutné rozhodnutí o odstranění stavby rušit a řízení o odstranění stavby znovu přerušovat. Tento jejich náhled potvrdil NSS v rozsudku č. j. 3 As 260/2020-42.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

21. Dle vyjádření V. K. není jeho postup účelový, naopak se snažil dlouholetý spor mezi žalobci a předchozím vlastníkem stavby, paní K., urovnat. Předmětná nemovitost nutně vyžaduje rekonstrukci. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Reakce žalobců na vyjádření osoby zúčastněné na řízení

22. Žalobci v reakci na vyjádření V. K. uvedli, že ten je synem paní K. a stal se vlastníkem nemovitosti v roce 2019. Situaci kolem stavby tedy podrobně znal. Změna vlastníka stavby nehraje v tomto případě žádnou roli. Navíc, i kdyby se třicetidenní lhůta měla počítat ode dne 20. 8. 2021, kdy bylo panu K. oznámeno pokračování v řízení o odstranění stavby, i tak by byla jeho žádost podaná dne 1. 10. 2021 opožděná.

Duplika žalovaného

23. Žalovaný má za to, že nikdy netvrdil, že je třeba automaticky přerušit řízení o odstranění stavby v návaznosti na každou opožděnou a zjevně nepřípustnou žádosti o dodatečné

povolení stavby, jak tvrdí žalobci. Stejně tak žalovaný nikdy netvrdil, že je nutné o takové žádosti vést řízení. Pokud je taková žádost podána, řízení o ní se nevede, ale usnesením podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu se zastaví.

Další vyjádření osoby zúčastněné na řízení

24. V. K. reagoval na žalobce sdělením, že podrobný právní stav nemovitosti mu nebyl dříve znám. Zdůrazňuje, že jeho cílem je dosáhnout právně bezvadného stavu. Jím předložená projektová dokumentace je prosta vad.

Triplika žalobců

25. Žalobci mají za to, že tím, že žalovaný nezrušil prvostupňové rozhodnutí, ale naopak jej potvrdil jako správné, převzal závěr krajského úřadu, že pro vypořádání se s žádostí o dodatečné povolení bylo třeba jednak přímo zrušit rozhodnutí o odstranění stavby, dále přerušit řízení o odstranění stavby a také vést o takové žádosti samostatné řízení. Takový postup je však nezákonný.

Posouzení věci soudem

26. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobami k tomu oprávněnými a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného.
27. Podstatou sporu mezi účastníky je otázka, zda stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, když dne 4. 10. 2021 vydal rozhodnutí o odstranění stavby, třebaže pan K. jakožto její vlastník podal tři dny před tím, dne 1. 10. 2021, celkově již čtvrtou žádost o její dodatečné povolení. Krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že nikoliv, neboť podle něj byl stavební úřad s ohledem na § 129 odst. 2 stavebního zákona v této situaci povinen řízení o odstranění stavby přerušit a vést řízení o podané žádosti (str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Třebaže žalovaný ve svých vyjádřeních tento právní názor poněkud relativizuje, napadeným rozhodnutím jej potvrdil a ve shodě s krajským úřadem dovodil, že podle § 129 odst. 1 až 3 stavebního zákona se měl stavební úřad nejprve vypořádat s podanou žádostí a pak teprve mohl rozhodnout v řízení o odstranění stavby (str. 5 napadeného rozhodnutí).
28. Tento právní názor učiněný v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí však odporuje závěrům ustálené judikatury správních soudů.
29. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena“.
30. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona „[s]tavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li

žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti“ (...).

31. Citované znění § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona, účinné od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2024, představuje určité zpřísnění vůči žadatelům o dodatečné povolení stavby v tom směru, že podání této žádosti již nezakládá povinnost stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění této stavby vždy, nýbrž jen v případě, že stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se mu dostane poučení stavebního úřadu po zahájení řízení o odstranění stavby (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2024, č. j. 43 A 22/2023-54, odst. 45).
32. V nynější věci není sporu o tom, že předmětná, v pořadí již čtvrtá žádost o dodatečné povolení stavby byla podána po uplynutí této zákonem stanovené 30denní lhůty. Povinnost přerušit řízení podle § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona se však vztahuje pouze na žádosti podané v této zákonné lhůtě (jak potvrzuje také rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41, odst. 22). Pokud je žádost podaná po uplynutí této lhůty, nemůže stavební úřad přerušit řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 16. 3. 2021, č. j. 65 A 67/2020-76, odst. 27–28, a jeho závěry potvrzující rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 As 108/2021-54). Z toho vyplývá, že závěr správních orgánů učiněný v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, že stavební úřad byl na základě § 129 stavebního zákona povinen řízení o odstranění stavby přerušit s ohledem na žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 1. 10. 2021, není správný. Již z tohoto důvodu nemohou tato správní rozhodnutí obstát, neboť právě a jen na základě tohoto nesprávného právního názoru jimi bylo zrušeno rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 4. 10. 2021.
33. Nyní posuzovaný případ, kdy bylo řízení o odstranění stavby vedeno od roku 2017, je nenásledováním hodnou ukázkou toho, k jak neefektivnímu průběhu řízení by výklad zastávaný správními orgány vedl.
34. Pro úplnost lze doplnit, že z judikatury NSS není zcela zřejmé, jak má být s žádostí o dodatečné povolení stavby podané po uplynutí zákonem stanovené lhůty naloženo. Zatímco z rozsudku č. j. 3 As 260/2020-42 vyplývá, že takovou žádostí patrně není ani zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby a stavební úřad o ní žádné řízení nevede (viz zejm. jeho odst. 27 a 29), rozsudek ze dne 17. 1. 2024, č. j. 4 As 42/2022-19, naopak předpokládá, že i o takové žádosti se bude řízení vést a že se nutně nemusí jednat o žádost zjevně nepřipustnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, nebyla-li podána až po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby (k těmto rozporům srov. také již citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 43 A 22/2023-54). To však nemá pro nyní posuzovanou věc zásadní význam, neboť soud zde nepřezkoumává to, jak případně stavební úřad s žádostí ze dne 1. 10. 2021 dále naložil, tedy zda a případně jak o ní rozhodl, ale závěr správních orgánů, které v přezkumném řízení zrušily rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 4. 10. 2021, protože podle jejich názoru stavební úřad takové rozhodnutí vydat nemohl z důvodu podání žádosti o její dodatečné povolení dne 1. 10. 2021. Tento jejich závěr, který je vedl ke zrušení rozhodnutí ze dne 4. 10. 2021, však z výše uvedených důvodů neobstál. Za této situace se soud již pro nadbytečnost blíže nezabýval otázkou dobré víry žalobců ve smyslu

§ 94 odst. 4 správního řádu.

Závěr a náklady řízení

35. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože toutéž nezákonností je zatíženo též prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také toto rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (v kontextu zkráceného přezkumného řízení k tomuto postupu srov. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2023, č. j. 8 As 123/2021-43). Správní orgány jsou právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto mu nepřísluší náhrada nákladů řízení. Úspěšným žalobcům naopak právo na náhradu nákladů řízení náleží. Náklady řízení žalobců sestávají ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč za podání žaloby) a dále nákladů na zastoupení advokátem. V souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží advokátovi za společné zastupování více osob odměna za každou takto zastupovanou osobu snížená o 20 %. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby učiněný v této věci tak činí 4 960 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Zástupce žalobců v této věci učinil celkem čtyři důvodně vynaložené úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsal žaloby, vyjádření ze dne 2. 3. 2023 a vyjádření ze dne 17. 4. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], k nimž je dále třeba připočíst čtyři paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Mezi účelně vynaložené náklady soud nezahrnul podání žalobců ze dne 9. 5. 2023, v němž v zásadě již jen zopakovali dříve uplatněnou argumentaci. Jelikož je zástupce žalobců společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, je součástí nákladů též náhrada této daně [§ 57 odst. 2 s. ř. s. a § 137 odst. 3 písm. b) občanského soudního řádu] ve výši 21 % z částky 21 040 Kč, tedy 4 418,40 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí 31 458,40 Kč. Soud proto každému ze žalobců přiznal náhradu nákladů řízení ve výši poloviny této částky, tedy 15 729,20 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).
37. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jí v tomto řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. září 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu